

M.G. LEONARD & SAM SEDGMAN

DADER
OP HET
SPOOR

2

DE ONTVOERERDE SCHAT

ILLUSTRATIES DOOR *Elisa Paganelli*

CHICAGO

Het station van Chicago leek wel een kathedraal. Alexander Beck en zijn oom Benjamin Bradshaw bleven net voorbij de deuren van Chicago Union Station staan. Ze schudden de regen van hun jas en zetten hun zware koffers neer om vol bewondering de reusachtige marmeren hal in zich op te nemen.

‘Het lijkt wel een paleis, een bibliotheek en een kerk ineen,’ zei Alex, terwijl hij om zich heen keek.

Oom Ben was het met hem eens. ‘Een station dat een bezoekje waard is, ook als je niet de trein hoeft te nemen. Ze hebben hier opnames gemaakt voor een beroemde gangsterfilm.’ Hij wees. ‘Op die trappen daar.’

In gedachten zag Alex allemaal spetters nepbloed op de witte vloer voor zich en hij rilde.

‘Waar zijn de treinen?’

‘Onder de grond,’ antwoordde oom Ben. ‘De sporen

lopen via tunnels onder de stad door naar de perrons.'

Alex had de vorige dag in de 'L' gezeten: het metrosysteem van Chicago, waarvan de treinen hoog boven de straten tussen de wolkenkrabbers door reden over viaducten. Hij lachte. 'De ondergrondse rijdt op stelten en de treinen kruipen door tunnels!'

'Precies!' Oom Ben pakte zijn koffer weer op. 'Vooruit. We gaan op zoek naar onze wachtruimte, de Metropolitan Lounge.'

Alex liep achter zijn oom aan de marmeren trap af. Opgewonden pakte hij de koperen leuning beet. Hij had weken uitgekeken naar dit uitstapje. Na zijn reis met de Hooglanden-expres afgelopen zomer was zijn leven saai en eentonig geweest. Zijn pasgeboren zusje, Ellie, eiste alle aandacht op met haar flesjes, tranen en vieze luiers en zijn ouders waren te uitgeput om nog leuke dingen te doen.

Maar alles was veranderd toen oom Ben langskwam met Alex' nieuwe hond, Bailey. De donzige witte samojeed was helemaal hersteld na het avontuur op de koninklijke stoomtrein, en Alex was dolblij om haar terug te zien.

'Weet je nog dat ik zei dat ik was gevraagd om een reis door Amerika te maken met de California Comet?' vroeg oom Ben aan Alex, die met Bailey over de grond rolde terwijl zijn moeder thee aan het zetten was. 'Toevallig vallen mijn reisdata precies in de schoolvakantie in oktober.' Zijn ogen glommen. 'Wat denk je ervan? Ben je klaar voor een nieuw avontuur?'

Alex juichte, Bailey blafte en Alex' ouders maakten zich zorgen over de kosten. Maar oom Ben verzekerde hun dat dat wel goed kwam. Als journalist en reisschrijver was hij uitgenodigd voor een belangrijke persconferentie die werd gegeven door een beroemde ondernemer, Argus Lemette. De kaartjes zouden worden betaald door de krant.

'In oktober word je toch twaalf?' vroeg oom Ben. 'Dan is dit tripje je verjaardagscadeau.'

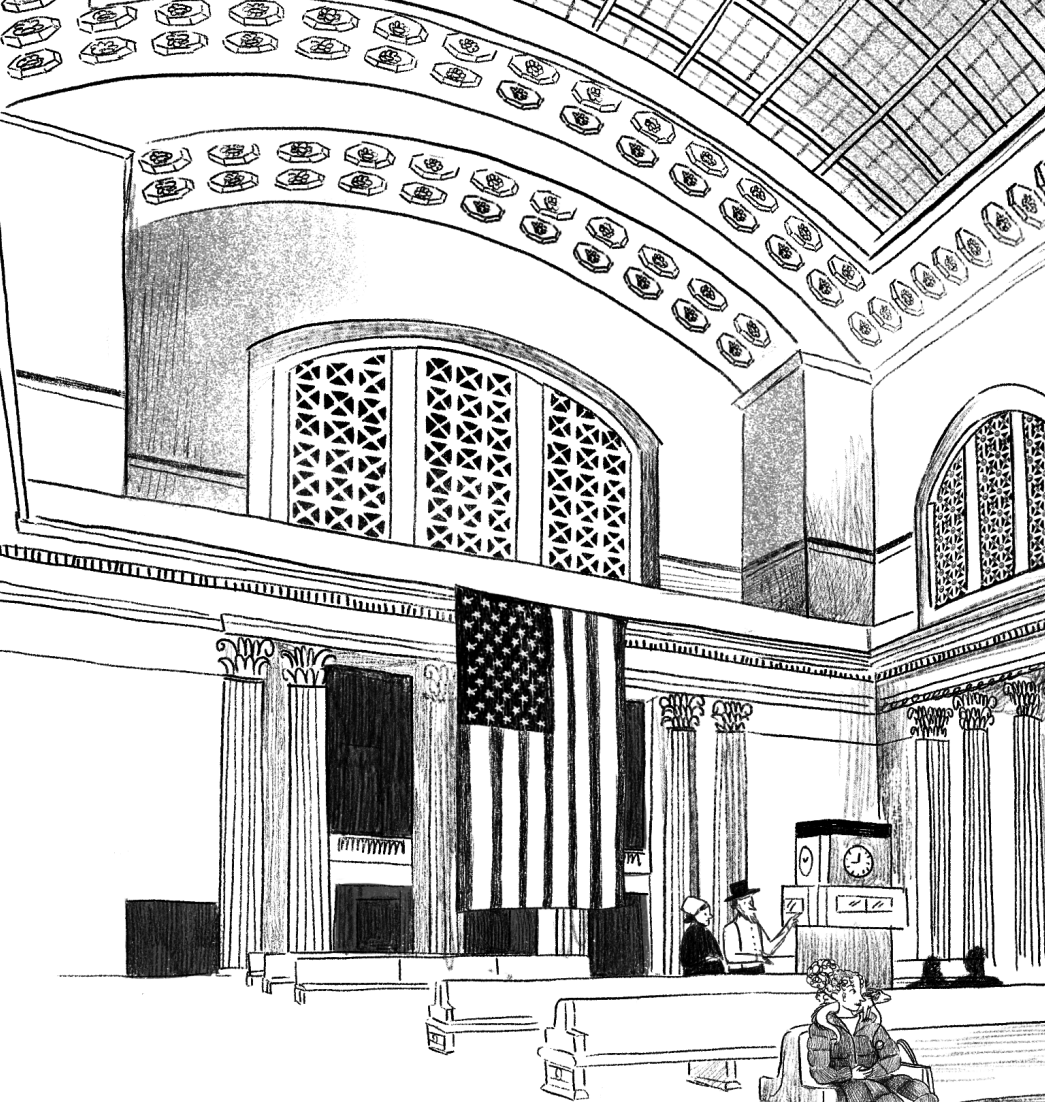
Alex had een paspoort nodig. Hij had ook een nieuw schetsboek gekocht, een doos potloden en een punten-slijper.

De vlucht naar Chicago was de eerste keer dat Alex in een vliegtuig zat. Het opstijgen naar de grijze Engelse hemel maakte meer indruk op hem dan hij had verwacht. Toen ze een paar uur later aan de andere kant van de wereld landden, stond hij verdwaasd met zijn ogen te knippen in het Amerikaanse zonlicht. Alex besepte dat hij het fijn vond om het landschap te zien waar hij doorheen reisde. Hij was meer een treinenmens dan een vliegtuigmens.

Oom Ben bleef onder aan de trap staan en wees naar een glazen deur verderop. 'Daar is de lounge. Ik ben wel toe aan koffie.'

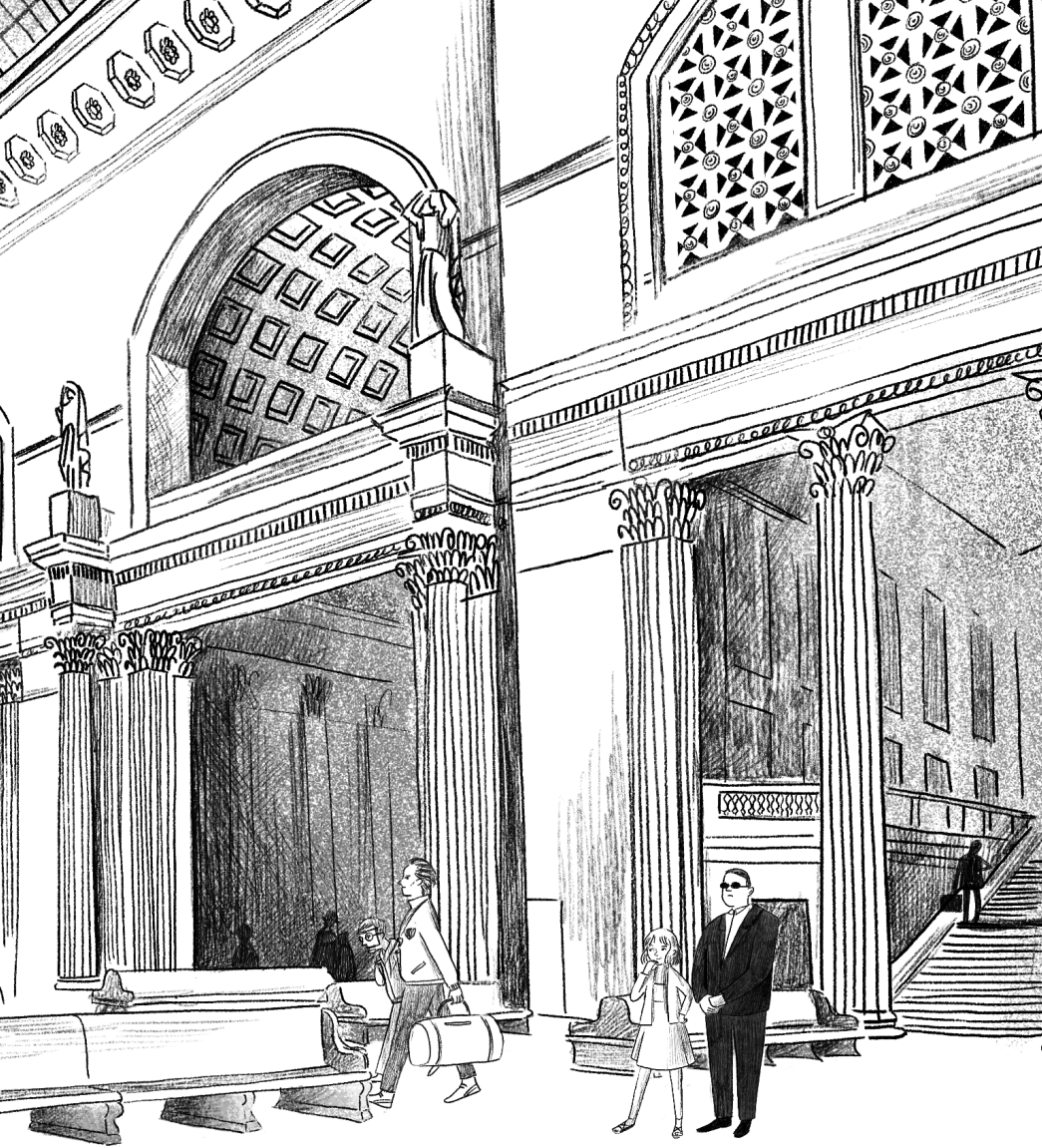
'Ik wil graag de stationshal tekenen,' zei Alex.

'Dat moet je zeker doen. We hebben meer dan genoeg tijd. Geef mij je koffer maar.' Oom Ben pakte het handvat beet. 'Kom maar naar me toe als je klaar bent. Ik zit in de

buurt van de warme dranken.’

Alex haalde zijn schetsboek en een potlood tevoorschijn en liet zijn blik door de geweldige ruimte dwalen. Hij begon met verticale lijnen over de hele breedte van de bladzijde. Dat werden de Korinthische zuilen die het koepelvormige plafond stutten.

Eronder tekende hij de kiosk waar je kaartjes kon kopen met daarnaast de banken. Van een horizontale balk hing een Amerikaanse vlag omlaag, zo groot als een scheepszeil.

Een man in een gekreukt pak met een diplomatenkof-

fer in zijn hand bleef boven aan de trap staan om op zijn horloge te kijken. Alex legde hem vast met de vlakke kant van zijn potlood. Zijn blik dwaalde verder over de witte vloer. Bij de kiosk had zich nu een groepje amish verzameld. Hun kapjes, hoeden en schorten deden hem denken aan personages uit geschiedenisboeken. Hij werkte de schuine lijnen van de houten banken in de hal uit en schetste de roodharige vrouw met een lange blauwe donsjas aan die erop zat. Ze had een hagedis als een sjaal om haar schouders gedrapeerd. Is dat een baardagaam? vroeg Alex zich af, terwijl hij haar aan zijn tekening toevoegde.

Een atletische man in een kakelbont trainingspak – een knalblauwe broek met een neongroen jasje – baande zich een weg door de menigte. Achter hem aan liep een ongelukkig uitziende jongen met een buitenboordbeugel in een spijkerbroek en een rood T-shirt. Het tweetal liep langs een potige man in pak met een zonnebril op, die vastberaden de hal door beende. Naast hem huppelde een blond meisje in een grijze overgooier en een roze vestje. Ze glimlachte naar de jongen met de beugel en knipoogde naar hem, maar hij keek weg.

Te midden van de drukte en het rumoer van de stationshal keek Alex omhoog naar het glazen plafond. Hij voelde een tinteling in zijn nek, alsof hij een antenne was die een geheimzinnig signaal opving, het begin van een avontuur. Hij stapte naar achteren om de hele hal in zich op te kunnen nemen.

‘Hé! Kijk uit, joh!’

Alex draaide zich om en stond neus aan neus met een stevige jongen met donker haar en uitpuilende blauwe ogen. ‘Sorry! Ik lette niet op.’ Hij hield zijn schetsboek omhoog. ‘Ik ben de stationshal aan het tekenen.’

De jongen hield zijn hoofd scheef. *‘Ik ben de stationshal aan het tekenen,’* herhaalde hij.

Fronsend vroeg Alex zich af of hij belachelijk werd gemaakt.

‘Jij komt uit Engeland, toch?’ vroeg de jongen gretig. ‘Zeg nog eens iets in het Brits-Engels.’

‘Ik... eh... uhm...’

‘Ik... eh... uhm...’ deed de jongen hem na. Hij moest lachen om Alex’ verwarde gezicht en wapperde met zijn hand. ‘Let maar niet op mij. Het is een dingetje van me. Ga jij vandaag met de trein?’

Alex knikte. ‘De California Comet, helemaal naar Emeryville, bij San Francisco.’

‘Hé, ik ook!’ De jongen sloeg een arm om Alex’ schouders. ‘Geweldig. Je moet kennismaken met mijn zus Hadley. Ze zit in de Metropolitan Lounge. Kom mee.’

Alex keek over zijn schouder naar het geweldige daklicht. ‘Maar ik wil eerst mijn tekening –’

‘Heb je honger? Ik rammel. De chips en de limonade in de lounge zijn gratis.’ De jongen klopte Alex op zijn rug en duwde hem naar de glazen deur. ‘Hadley gaat uit d’r dak als ze je hoort praten. Ik heet trouwens Mason. Mason Moretti.’

Met een verlegen glimlachje gaf Alex zich gewonnen. Hij stopte zijn schetsboek en potlood in de zak van zijn

gele windjack. ‘Ik heet Alexander Beck, maar iedereen noemt me Alex.’

‘Deze kant op, Alex.’ Mason troonde hem mee de lounge in, naar een tafel waar een meisje met golvend honingkleurig haar een spel kaarten voor zich had uitgespreid. ‘Hé, Hadley! Dit is Alex.’

Hadley keek om en raapte met een indrukwekkend vloeiende beweging in één keer al haar kaarten bijeen. Ze droeg een paarse hoody met op de voorkant in witte letters: WAT DE OGEN ZIEN EN DE OREN HOREN, GELOOFT HET VERSTAND – HARRY HOUDINI.

‘Hai,’ zei ze glimlachend. Ze had een perfect gebit.

‘Alex komt uit Engeland.’ Mason gaf hem een duw. ‘Toe dan, zeg dan wat.’

‘Aangenaam kennis te maken,’ zei Alex, die voelde dat hij bloosde.

‘Aangenaam kennis te maken,’ bouwde Mason hem na.

‘Ik wou dat je daarmee ophield,’ mompelde Alex.

‘Ik wou dat je daarmee ophield,’ herhaalde Mason.

‘Mason doet iedereen na.’ Hadleys bruine ogen straalden warmte uit en ze klonk vriendelijk. ‘Het is om gek van te worden, maar zijn imitaties zijn echt goed.’

‘Ik heb nog nooit een Brit nagedaan.’ Mason keek naar Alex als een hongerige hond naar een biefstuk. ‘Ik weet wat: zeg het alfabet eens voor me op! Wacht, ik moet mijn recorder hebben. Ik wil je toevoegen aan mijn stemmenbank.’

‘Stemmenbank?’

‘Ik verzamel stemmen, om de klank en de vorm van

de woorden te kunnen oefenen.' Mason deed zijn mond wijd open en bewoog hem in de raarste standen, terwijl hij allerlei klinkers liet horen. Zijn olijfkleurige huid was echt heel elastisch.

'Je wilt mijn stem niet,' zei Alex. 'Ik kom uit het noorden, uit een plaats die Crewe heet. Ik praat niet keurig, zoals de koningin.' Hij keek er niet naar uit om tijdens zijn treinreis te worden gebruikt voor de stemmenbank van een imitator.

'Hoe oud ben je?' vroeg Hadley.

'Twaalf,' antwoordde Alex. Hij zei er niet bij dat zijn verjaardag nog maar drie dagen geleden was.

'Ik ook.'

'Ik ben dertien,' zei Mason.

'Echt?'

Hadley giechelde. 'Iedereen denkt dat Mason mijn kleine broertje is.'

'Er is niks mis met klein zijn,' snauwde Mason. 'De beste acteurs zijn allemaal klein, en ik ben nog niet uitgegroeid.'

Alex voelde dat dit het begin was van een vaak herhaalde ruzie en hij veranderde van onderwerp. 'Je zei toch dat er gratis *chips* waren?'

'Ja, daar.' Mason nam hem mee naar een toonbank, waar een schaal met felgekleurde zakjes op stond.

'Dat zijn geen chips.'

'Dat zijn wel chips,' zei Mason.

'Chips zijn aardappels.'

'Precies.'

‘Chips zijn warm en je doopt ze in de ketchup.’

‘Hij bedoelt frietjes,’ zei Hadley, die een zakje pakte en het openscheurde.

‘Jullie noemen frieten chips?’ Mason schudde zijn hoofd. ‘Raar hoor.’

‘Amerika is pas raar,’ zei Alex, terwijl hij ook een zakje chips pakte. ‘Gister bestelde ik een pizza, maar toen-ie kwam, was het een soort hartige taart!’

‘Mmm, *deep-dish pizza*.’ Hadley likte langs haar lippen. ‘Dat is een specialiteit van Chicago.’

‘Ah, Alex, daar ben je.’ Oom Ben verscheen aan de voet van de trap. Met zijn regenboogkleurig gestreepte trui, groenblauwe pak en smetteloos witte sneakers viel hij nogal op tussen de andere reizigers. ‘Heb je al vrienden gemaakt?’

‘Dit zijn Mason en Hadley,’ zei Alex.

‘Het is me een genoegen.’ Oom Ben schudde hun de hand. ‘Ik ben Alex’ oom, Benjamin Bradshaw.’

Alex zag dat Mason stilletjes ‘*Het is me een genoegen*’ mimedede.

‘Reizen jullie ook mee op de California Comet?’ vroeg oom Ben.

‘Ja. We gaan tot aan Reno,’ antwoordde Hadley, die oom Bens aandacht probeerde af te leiden van Mason. ‘Onze vader werkt daar in een casino.’

‘Is jullie vader croupier?’

‘Hij is entertainer,’ zei Hadley.

‘Fascinerend.’

‘*Fascinerend*,’ echode Mason zachtjes.

‘Alex, het is tijd om onze koffers in te checken,’ zei oom Ben. Hij knikte naar Hadley en Mason. ‘We zien elkaar vast nog in de trein.’

Alex zwaaide naar hen, deed zijn rugzak om en hielp zijn oom hun koffers de lounge uit te dragen. In de hal stond nu een straatmuzikant saxofoon te spelen, en oom Ben liep er naartoe, genietend van de muziek. Alex trok snel zijn schetsboek tevoorschijn. Hij had maar een paar tellen nodig om zijn tekening af te maken. Toen het nummer afgelopen was, liet oom Ben een paar dollarbiljetten in de koffer van de muzikant vallen, waarna Alex en hij

samen naar de bagagebalie liepen. Terwijl hij achter zijn oom aan door de menigte liep, wenste Alex dat hij meer op hem leek. Oom Ben leek zich overal thuis te voelen.

Nadat ze hun koffers elk met een hangslotje hadden afgesloten en ze hadden ingecheckt, bleef oom Ben voor een grote kaart van de Verenigde Staten staan. Hij stak de sleuteltjes in zijn jaszak en haalde hun kaartjes tevoorschijn.

‘Wij moeten naar de zuidkant, spoor F. De California Comet is trein nummer vijf.’

‘Wat is Amtrak?’ vroeg Alex. Hij wees naar de kaart, waar HET AMTRAK-SYSTEEM boven stond. Met rode lijnen die kriskras door het hele land liepen waren de treinroutes aangegeven.

‘Amtrak is de maatschappij van de passagierstreinen in Amerika.’ Oom Ben wees naar een stip in het midden van de kaart, onder een groot meer. ‘Wij zijn nu hier, in Chicago.’ Zijn vinger volgde een rode lijn naar het westen. ‘We rijden door het landbouwgebied van Iowa en Nebraska, dan omhoog naar de met sneeuw bedekte Rocky Mountains in Colorado, we steken de woestijn van Utah over en rijden door de wouden van de Sierra Nevada. Daarvandaan buigen we af in zuidwestelijke richting naar de Californische kust en over twee dagen komen we aan in San Francisco.’

Alex keek op naar zijn oom. Ze grijnsden naar elkaar, als skydivers die klaar waren voor de sprong. ‘Op naar onze trein,’ zei hij.

DE SILVER SCOUT

Ze liepen schuin omlaag een gang door en kwamen bij een rij ondergrondse perrons. Naast elk perron stond een trein zo hoog als Alex' huis.

'Ze zijn gigantisch!' riep hij uit.

'Dubbeldekkers,' zei oom Ben, die hem voorging naar spoor F. 'Heel gewoon in Europa. Eigenlijk hebben wij in het Verenigd Koninkrijk juist kleine treinen.'

'Waarom?'

'Vanwege onze lage tunnels en bruggen. Zo'n Superliner zou nooit door de Box-tunnel heen kunnen.' Oom Ben bleef staan en floot zacht tussen zijn tanden. 'Kijk nou toch eens.'

Hij staaarde naar een oude, zilverkleurige treinwagon in de vorm van een kogel, die zo glanzend was opgepoetst dat hij gloednieuw leek. Boven de rij getinte ramen zat een grote plaat waar in art-decoletters CALIFORNIA

COMET op stond, en onder de ramen een kleinere met SILVER SCOUT.

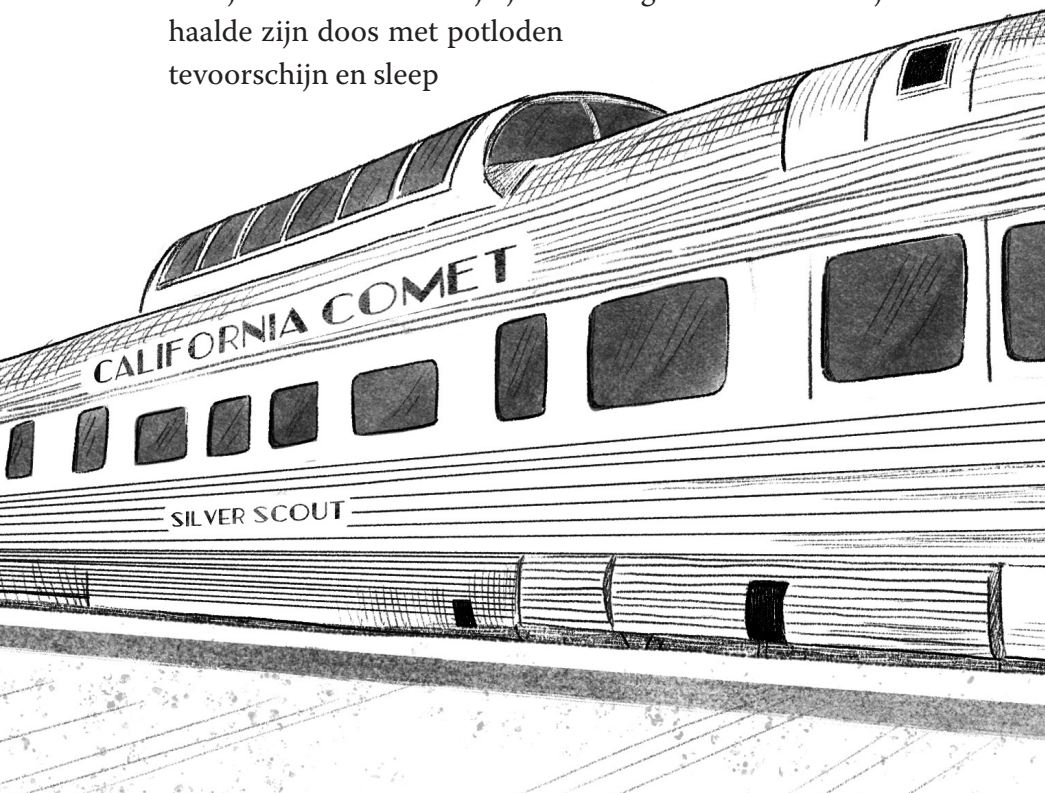
Alex' mond viel open. De wagon was prachtig.

'Dit is een van de zes originele Vista Dome-panorama-rijtuigen die in 1948 voor de California Comet zijn gebouwd.' Oom Ben ging zachter praten toen ze dichterbij kwamen. 'Ik had al gehoord dat Argus Lemette er eentje had laten opknappen als zijn privérijtuig.' Hij keek Alex aan. 'Dit moet het zijn.'

'Privérijtuig?' Zoiets had Alex nog nooit gehoord.

'Je eigen rijtuig, dat je aan elke trein kunt laten aankoppelen.' Oom Ben schudde zijn hoofd. 'Ik benieuwd hoe het er vanbinnen uitziet.' Eerbiedig streek hij met zijn vingertoppen over de plaat met SILVER SCOUT.

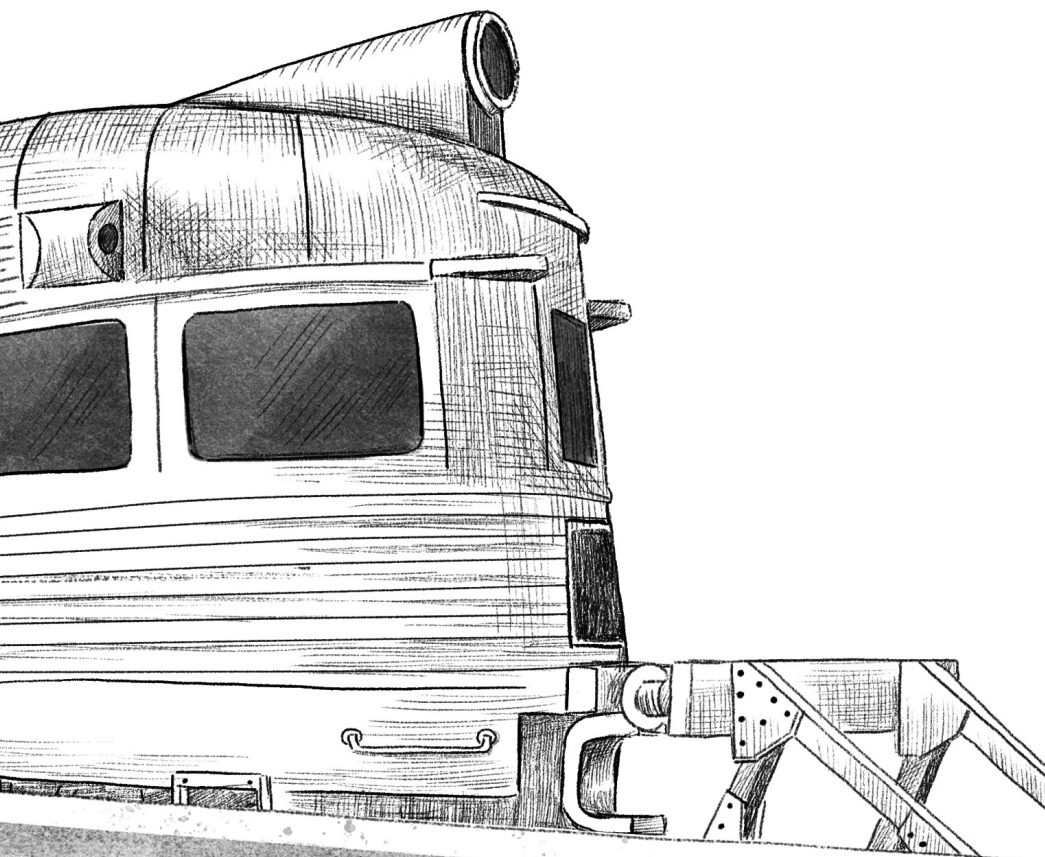
Alex deed zijn rugzak af, knielde erop neer en haalde zijn schetsboek uit zijn jaszak. 'Ik ga het tekenen.' Hij haalde zijn doos met potloden tevoorschijn en sleep

aan één ervan een scherpe punt. Met het schetsboek op zijn bovenbenen begon hij het rijtuig te tekenen: de kogelvorm met de afgeronde hoeken en het geribbelde metaal van de wanden. Hij trok de contouren van het neonlicht in een paneel van de achterste deur, waarop felrood CALIFORNIA COMET oplichtte.

‘Ik neem even een kijkje aan de andere kant,’ zei oom Ben en hij verdween.

Alex schetste het koepelvormige dak. De halfronde ramen in de zilverkleurige kozijnen die boven het middendeel van het rijtuig oprezen, deden hem denken aan de geschutskoepel van een vliegtuig.

‘Wat zijn wij aan het doen?’

Alex verstijfde. Het was de gespierde man uit de stationshal. ‘Ik ben de Silver Scout aan het tekenen, meneer.’ Hij hield zijn schetsboek omhoog.

De man sloeg zijn armen over elkaar, waarbij zijn biceps opbolden. ‘Dit is een privérijtuig.’

‘Laat hem met rust, Woody.’ Het blonde meisje met het roze vestje dat Alex eerder had gezien kwam achter de man vandaan. Ze leek ouder dan Alex, maar niet veel. Ze wierp een blik op zijn tekening en glimlachte. ‘Hé, die is goed!’ Ze sprak Amerikaans-Engels met een licht Frans accent. ‘Ik teken ook, vooral strips. Om te oefenen teken ik Asterix en Kuifje na, maar ik verzin ook zelf verhalen.’

‘Het is maar een schets,’ zei Alex en hij kwam over-eind. ‘Ik werk hem later uit, in de trein. Het is het coolste rijtuig ooit, vind je ook niet?’

Het meisje haalde haar schouders op. ‘Het is van mijn vader,’ zei ze ongeïnteresseerd.

‘O!’ Dit moet de dochter van Argus Lemette zijn, dacht Alex. Hij herinnerde zich dat oom Ben was uitgenodigd voor de persconferentie en stak beleefd zijn hand uit. ‘Ik ben Alexander.’

Woody hief een arm om de handdruk tegen te houden, maar het meisje ontweek hem en pakte Alex’ hand met twee handen beet.

‘Juffrouw Lemette!’

‘O, doe toch rustig, Woody.’ Ze klakte met haar tong. ‘Met jou als een grote brulbeer naast me gaat hij me heus

niet aanvallen. Of ben je bang dat je het van hem verliest met vechten?’

Alex onderdrukte een glimlach. Hij begreep dat de man haar lijfwacht was en hij wilde hem niet boos maken.

‘Ik ben Hélène.’ Ze sprak haar naam op z’n Frans uit, met een langgerekte è-è. ‘Ga je ook mee op de California Comet?’

‘Ja. Ik ga met mijn oom naar San Francisco. Tot waar ga jij mee?’

‘Pfff.’ Mokkend blies ze de lucht uit en haar pony wapperde omhoog. ‘Ik zou het niet weten. Dat bepaalt mijn vader. Mij wordt niks verteld. Maar we wonen in Silicon Valley, en dat is daar niet ver vandaan.’

‘O, oké.’ Het was duidelijk dat Hélène niet blij was met deze treinreis. Alex herinnerde zich hoe hij zich had gevoeld toen hij tegen zijn zin met de Hooglanden-express mee moest. ‘Misschien wordt het wel leuk.’

Woody schraapte luidruchtig zijn keel.

‘*Oui oui!*’ snauwde Hélène en ze wierp een geïrriteerde blik op Woody. ‘Ik moet gaan. Misschien zie ik je nog in de trein.’ Ze boog zich naar voren en zoende de lucht naast zijn wangen. Bij de tweede zoen fluisterde ze: ‘Ik ontsnap wel aan die brulbeer en dan zoek ik je op. Misschien kunnen we samen tekenen?’ Ze stapte naar achteren, zwaaide met haar vingertopjes en liet zich door Woody de Silver Scout in leiden.

Verward staaarde Alex naar de deur van het rijtuig. Zo’n verbijsterende ontmoeting had hij nog nooit gehad

met een meisje. Hij wou dat zijn vriendin Lenny hier was. Zij zou hem vast wel kunnen uitleggen wat er zojuist was gebeurd.

‘Heb je je tekening af?’ Oom Ben kwam met grote stappen naar hem toe. ‘We moeten ons rijtuig gaan opzoeken.’

Alex knikte en liep achter zijn oom aan over het peron. De dubbeldeksrijtuigen waren net zo zilverkleurig als het privérijtuig van Argus Lemette, maar wel gebutst en versleten. Tussen de raampjes van de twee verdiepingen in was een brede blauwe band aangebracht met aan de bovenkant een dunne rood met witte streep.

‘Hier moeten we zijn.’ Oom Ben wees. ‘Rijtuig 540.’

Ze stapten in en werden verwelkomd door een vrouw met bruine krullen in een donkerblauw uniform. ‘U reist vandaag met ons mee?’ zei ze met een zwaar Amerikaans accent.

‘Inderdaad,’ antwoordde oom Ben.

‘Gezellig! Mag ik uw plaatsbewijzen zien?’ Stralend bekeek de vrouw hun kaartjes. ‘U bent in de juiste wagon. Ik ben Francine, uw stewardess. De heren hebben slaapcoupé tien. Ik zal u voorgaan.’ Ze leidde hen langs een bagagerek naar een smalle trap.

‘Zitten we op de bovenverdieping?’ riep Alex uit.

‘Jazeker.’ Francine glimlachte over haar schouder naar hem.

Aan weerszijden van de bovenste gang bevonden zich schuifdeuren waarachter Alex piepkleine compartimenten zag, elk met twee grote blauwe stoelen.

‘Dit is uw coupé.’ Francine stapte opzij om hen binnen te laten. ‘Maak het u gemakkelijk, dan ben ik zo terug voor uw reservering voor het diner. Als er iets is, geeft u maar een gil,’ zei ze, waarna ze hen alleen liet.

‘Het is alsof ik thuiskom.’ Oom Ben sloot de schuifdeur achter haar en liet met een gelukzalige zucht zijn leren reistas op een van de grote blauwe stoelen vallen.

De coupé was knus, en ondanks de brede stoelen was er genoeg ruimte. Alex kroop op de andere stoel. Gretig om alle geheimen te ontdekken, trok hij aan hendels en draaide hij aan knopjes. ‘Hé, cool!’ Onder het raam ontvouwde zich een tafeltje met een schaakbord. ‘Denk je dat Francine schaakstukken heeft?’

‘Vast wel.’ Oom Ben wees naar een stopcontact. ‘Kijk. Daar kun je je spelcomputer opladen.’

‘Ik heb hem niet bij me.’

‘Niet?’ Oom Ben keek verbaasd.

‘Ik wilde niks mislopen.’ Alex voelde zijn wangen rood worden. ‘Als ik aan het gamen ben, mis ik misschien een avontuur... Ik bedoel, stel dat er iets gebeurt.’

‘Ik ben blij toe,’ zei oom Ben. ‘Maar ik denk niet dat we net zo’n avontuur zullen beleven als de vorige keer.’

‘Het kan geen kwaad om alert te blijven, toch?’ Alex dacht aan Héléne Lemette en haar gespierde lijfwacht. Zou ze aan hem kunnen ontsnappen om op zoek te gaan naar Alex?

‘Nee,’ beaamde oom Ben. Hij nam zijn bril af, poetste de glazen met een doekje en zette hem weer op. ‘En een

avontuur hoeft niet altijd gepaard te gaan met een misdrijf.

‘De spannende wel.’

Oom Ben lachte. ‘Je wordt nog eens een treindetective als je groot bent.’

Dat leek Alex best een leuk beroep. Hij wees naar een paneel boven het raam.

‘Als dat het bovenste bed is, waar is dan het andere?’

‘Daar zit je op.’
Oom Ben morrelde aan een vergrendeling bij de vloer en met een schok ging Alex’ stoel

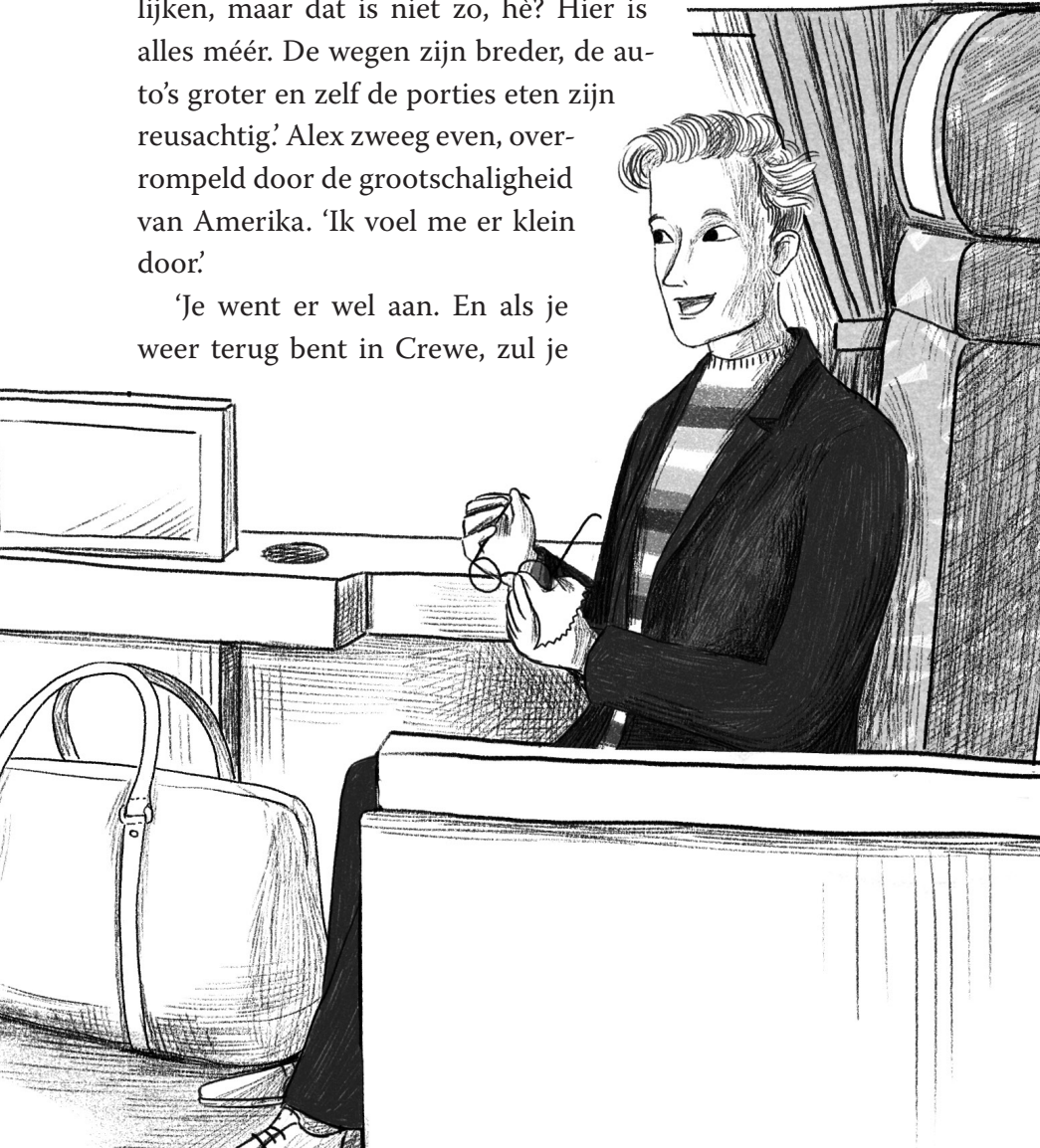
onderuit en schoven de zitting en rugleuning horizontaal naar de andere stoel toe.

‘Wat leuk!’

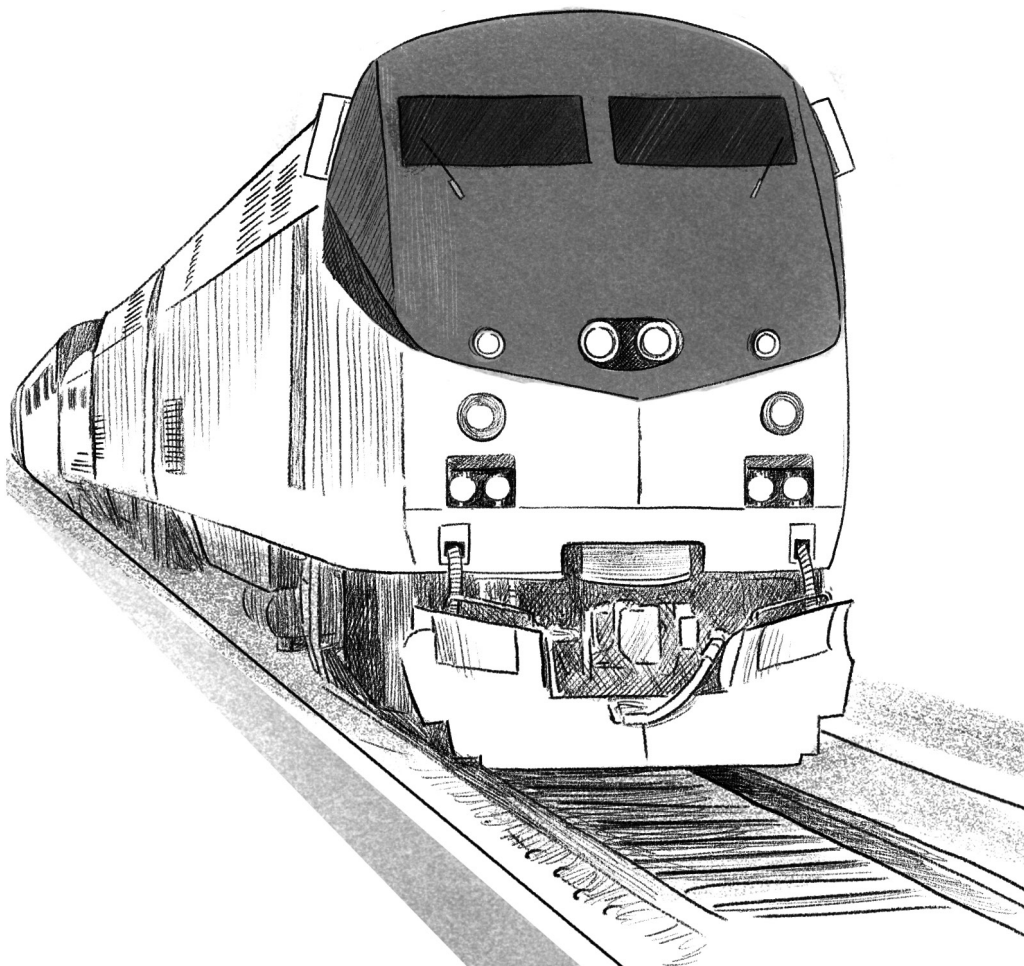
Oom Ben kwam naast Alex zitten. ‘Door dat raam krijg je de wonderen van Amerika te zien. Het is een ongelooflijk land.’

‘Ik dacht dat het op Engeland zou lijken, maar dat is niet zo, hè? Hier is alles méér. De wegen zijn breder, de auto’s groter en zelf de porties eten zijn reusachtig.’ Alex zweeg even, overrompeld door de grootschaligheid van Amerika. ‘Ik voel me er klein door.’

‘Je went er wel aan. En als je weer terug bent in Crewe, zul je

alles daar piepklein vinden.' Oom Ben keek Alex aan over zijn brillenglazen heen. 'Reizen verandert je. Je verwonderen over nieuwe plekken is daar een belangrijk onderdeel van. Het zet je aan het denken over andere manieren van leven.' Hij haalde zijn logboek en een etui uit zijn tas en legde ze in een vakje naast de stoel. 'Ik neem deze stoel wel.' Hij schoof zijn mouw opzij en keek op een van de drie horloges aan zijn linkerpols. Eerst had Alex het maar raar gevonden dat zijn oom zes horloges om had – ze gaven de tijd aan in Londen, New York, Tokio, Berlijn,

Sydney en Moskou – maar het waren stuk voor stuk aandenkens aan zijn reizen. Oom Ben had hem uitgelegd dat hij zich graag bewust bleef van de rest van de wereld, waar hij ook was. ‘We hebben net genoeg tijd om nog even het perron op te gaan om naar de locomotief te kijken, als je daar zin in hebt.’

‘Ja, leuk!’ Alex sprong overeind. Hij schoof de deur open en stond plotseling oog in oog met een vrouw met glanzende lippen en dik karamelkleurig haar dat opgestoken was in een knot. Ze droeg een zwartleren jack, een grijze sweater en een spijkerbroek. Ze keek Alex boos aan en zei: ‘O! Hallo.’

‘U moet onze buurvrouw zijn,’ zei oom Ben glimlachend. ‘Ik ben Benjamin Bradshaw en dit is Alexander.’

‘Vanessa Rodriguez.’ De vrouw zette haar zware tas met een dreun neer in de slaapcoupé tegenover hen. Ze stapte naar binnen, schoof de deur dicht en trok het blauwe gordijn voor het raam.

‘Ik heb zo het vermoeden dat ze niet gestoord wil worden,’ fluisterde oom Ben. ‘Kom, we gaan.’

Ze stommelden de trap af en haastten zich het perron over, langs de enkeledeks bagagewagon, waar koffers en tassen met een vorkheftruck werden ingeladen. Toen ze de voorkant van de trein naderden, zwol het geronk van de motoren aan tot een gebulder dat Alex’ ribbenkast deed trillen. Er hing een doordringende dieselseur.

In de schaduw van het ondergrondse station stonden twee blauw met zilveren locomotieven te grommen, terwijl hun ventilatiegaten uitlaatgassen uitbraakten. Ze wa-

ren zo groot als een truck met oplegger en hadden beide een soort gezicht: twee donkere voorruiters boven twee paar felle, ronde koplampen.

‘Ze zien er niet zo vriendelijk uit als een stoomlocomotief.’ Alex moest naar oom Ben schreeuwen om boven de herrie uit te komen.

‘Diesel-elektrisch,’ schreeuwde oom Ben terug. ‘De Genesis-serie. Ze hebben een motor in hun buik met twee keer zoveel paardenkracht als een A4 Pacific-stoomloc.’ Hij keek vol bewondering naar de machines. ‘Schitterend!’

‘Waarom zijn het er twee?’

‘Ze moeten deze enorm zware trein de Rocky Mountains door slepen.’ Oom Ben gebaarde naar de rijtuigen. ‘Als het er maar een was en die zou ergens in de bergen haperen, dan hadden we een probleem.’

Alex tuurde naar de voorste locomotief, die dreigend terugstaarde. Hij stak zijn hand in zijn zak, maar realiseerde zich dat zijn schetsboek nog in hun slaapcoupé lag. Dus nam hij de lijnen van de locomotief aandachtig in zich op, in de hoop hem later uit zijn hoofd te kunnen natekenen.

Oom Ben legde een hand op Alex’ arm en wees. De deuren van de bagagewagon werden gesloten en de lege karretjes werden weggereden. ‘We moeten gaan.’

Ze liepen terug en Alex zag dat Francine naar buiten leunde en met haar handen wapperde om aan te geven dat ze moesten opschieten. Ze zetten het op een hollen en klauterden even later aan boord. ‘Ik had ze zonder jul-

lie niet laten vertrekken, hoor,' zei Francine lachend toen de deur van de wagon zich achter hen sloot.

Weer terug in hun slaapcoupé lieten oom Ben en Alex zich op hun stoelen neervallen, terwijl de betonnen pilaren van Chicago Union Station al langs het raam schoven.

'Wat is dat?' Oom Ben boog zich voorover en raapte een envelop van de vloer. Hij haalde er een kaart uit en zoog verrukt zijn adem naar binnen. 'Alex! Het is een uitnodiging van Argus Lemette. We mogen bij hem op bezoek komen in de Silver Scout!'

Voor mijn lieve vrienden in Amerika,
Lloyd (alias dr. Simon Jones) en Mike Viola.
Ik mis jullie, jongens.
– M.G. Leonard

Voor mijn neefje Monty.
Ik wens je een leven vol avontuur toe.
– Sam Sedgman

www.uitgeverijdefontein.nl

Oorspronkelijke titel: *Adventures on Trains: Kidnap on the California Comet*

Verschenen bij Macmillan Children's Books

© 2020 M.G. Leonard en Sem Sedgman

Voor deze uitgave:

© 2021 Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Vertaling: Marce Noordenbos

Quote op p. 5: Paul Theroux, *De grote spoorwegcarrousel* (1987),
vert. Cor Koreman

Omslagafbeelding en illustraties: © 2020 Elisa Paganelli

Grafische verzorging: Zeno

Uitgeverij De Fontein vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van het papieren boek van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden veeelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch door fotokopieën, opnamen of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

ISBN 978 90 261 4935 1 (e-book 978 90 261 4936 8)

NUR 282, 283